

En UVENTET LØSNING

David Dickson
(Baseret på en virkelig hændelse)

Denne historie fandt sted i USA.

Klokken ringede, netop da hr. Nickels skrev deres ugentlige matematikopgaver på tavlen. Der var så mange problemer at løse! Det ville vare en evighed, før de var færdige.

»I skal aflevere jeres opgave på fredag, sagde hr. Nickels. »Og nu ingen undskyldninger«.

Alle stønnede. Derek stak sin matematikbog ned i sin allerede overfyldte rygsæk.

Dereks nye skole var så anderledes end hans gamle. Nu hvor han gik i sjette klasse, gik han på en skole, der var meget større og havde mange flere elever. Timerne var sværere, og han fik også flere lektier for.

Men det, der bekymrede Derek, var mest af alt de andre børn. Nogle af dem virkede så lede! Han ville ikke have, at nogen blev vred på ham.

Derek slyngede sin rygsæk over skulderen og gik ud på gangen. De andre børn var overalt. Han holdt sit blik nede og prøvede at slange sig mellem dem uden at støde ind i nogen. Nogle gange virkede det som om, at det at se på nogen kunne gøre dem vred.

»Hvordan gik det i skolen i dag?« spurgte far den aften. »Er det bedre?«

»Ikke rigtigt,« sagde Derek.

Far lagde sin bog fra sig. »Kan du huske, hvordan du fortalte

Kunne fars ide virkelig virke?

ILLUSTRATIONER: DANIEL DUNCAN

mig, at nogle gange bekymrer du dig om, at nogle i skolen måske bliver vrede på dig uden grund?«

Derek nikkede, da han stirrede på sine lektier.

»Men jeg har en idé,« sagde far. »Prøv at smile til dem.«

Hvad? Det var ikke det, Derek forventede. »Jeg ved det ikke,« sagde han. »Det lyder lidt mærkeligt.«

»Der er ikke noget, der er for mærkeligt ved at smile,« sagde mor.

Far nikkede. »Det ville ikke skade at prøve. Hold hovedet oppe og prøv at smile til alle, du ser. Det er ret svært at blive sur over et smil.«

Derek tænkte over fars ide. Han bad om det inden sengetid, og han følte fred. Okay. Han ville prøve det.

Næste morgen hoppede Derek af bussen. En stor gruppe børn klemte sig ind ad skolens døre. Derek gik indenfor med hovedet nede, som var det normalt.

Men så kom Derek i tanke om fars ide. *Bare smil*, tænkte han.

Med en dyb indånding løftede Derek sit hoved.

En ældre dreng kom hen imod ham. Han gik mindst en klasse over Derek. Måske to. Han havde en sportstrøje på og gik med store, hurtige skridt.

Derek så næsten væk. Det var lige præcis den slags elev, han tænkte kunne skubbe

ham af vejen, uden at advare ham først. Men han havde lovet at prøve.

Så han smilede.

Den anden drengs ansigt lyste lidt op. Da han var gået forbi, holdt Derek op med at gå et øjeblik. Han var ikke så nervøs nu!

Derek smilede til flere mennesker på vej til timen. Næsten alle smilede igen! Far havde ret. Ingen blev vred over et smil.

Da Derek gik ind i klasseværelset, tænkte han, at den nye skole måske trods alt ikke var så skræmmende. Der var stadig meget at lære, og han havde stadig nogle bekymringer. Men det hjalp at smile. Måske kunne hans smil også hjælpe en anden med at få det bedre. ●

Forandring kan være stressende! Slå op på side 38 og find nogle ideer, der kan hjælpe jer.

